

AVI-E4

Stoere Steffie en de tijdmachine
Stoere Steffie en de stinkende stad

Dex Durfal. De schedel van Kristal
Dex Durfal. Op jacht naar de yeti.

Stan en de negen rovers
Stan en de negen rovers. De schat op school

Er zijn nog veel meer leuke boeken in de serie *Leren lezen met Kluitman*.
Alle titels kun je vinden op kluitman.nl

STOERE STEFFIE en de tijdmachine

Stoere Steffie en de rare uitvinder

Stoere Steffie op bezoek bij Van Gogh

Annemarie Bon

Illustraties: *Marja Meijer*

LEESNIVEAU

		M	E	M	E	M	E	M	E	
AVI	S	3	4	5	6	7	P			
CLIB	S	3	4	5	6	7	8	P		

Geschiedenis | Avontuur

Toegekend door Cito i.s.m. KPC Groep

Nur 287/IPP072001

Bisac JUV043000 / JUV064000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXV Tekst: Annemarie Bon

© MMXV Illustraties: Marja Meijer

Omslagontwerp: Petra Gerritsen

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

**STOERE
STEFFIE**
en de rare
uitvinder

Waar is de bal?

‘Kom nou eens hier met die bal!’

Steffie heeft zich al een hele tijd vrijgespeeld. Toch krijgt ze de bal maar niet in bezit. En het is nog wel haar eigen bal! Joris en Luuk spelen alleen naar elkaar. Zouden ze soms denken dat meisjes niet kunnen voetballen?

‘Hier heb je hem, Steffie,’ roept Luuk.

Luuk geeft de bal een keiharde knal. Hij schiet met een vaart over de muur.

Meteen daarna klinkt gerinkel van glas. Iedereen staat stijf van schrik.

‘Maak dat je wegkomt!’ roept Luuk. ‘Hij ligt in de tuin van die enge Rinus.’

Tegen Joris had Luuk dat niet hoeven zeggen. Die is al aan het eind van de straat.

De drie van de tegenpartij zijn ook al weg.

En tegen Steffie had hij dat ook niet hoeven zeggen. Ze staat met haar handen in de zij.

‘Ga mijn bal halen.’

Luuk lacht. ‘Echt niet!’

En nu rent ook Luuk weg.

'Lafbek,' roept Steffie hem na.

Even twijfelt Steffie. Maar ze wil haar bal terug. Het is een leren bal. Ze heeft hem nog van opa gekregen. En hij was vroeger prof.

Ze moet de bal wel gaan halen, al vindt ze het nog zo eng.

Steffie loopt naar de muur. Daar kan ze echt niet overheen klimmen. De muur is veel te hoog.

Maar naast de muur staat een boom. Daarin klimmen is voor Steffie een makkie. In twee tellen zit ze op een hoge tak. Vanaf de tak stapt ze voorzichtig op de muur. Dan laat ze zich zakken. Nog één sprong en ze staat in de tuin.

Als ze zich omdraait, schrikt Steffie. Ze kijkt

recht in de ogen van Rinus. Hij draagt een lange witte jas. En zijn haar lijkt wel een vogelnest, zo wild en verward als het is. Zijn baard is zo mogelijk nog erger.

Rinus jammert en krijst, met zijn handen tegen zijn hoofd.

Steffie ziet in één oogopslag wat er is gebeurd. De ruit achter Rinus is stuk. Maar daarom hoeft hij toch nog niet zo raar te doen?

‘Was die bal van jou?’ schreeuwt hij.

‘Ja,’ zegt Steffie. ‘Het spijt me van de ruit, maar ik wil mijn bal graag terug.’

Rinus is helemaal in de war. Hij trekt aan zijn haar. Daardoor ziet hij er nog woester uit. ‘Je bal terug?’ roept hij. ‘Dat kan niet. Die is echt weg.’

‘Hoe kan dat nou?’ vraagt Steffie. ‘Hij is hier toch door de ruit geschoten?’

‘Ga hem dan zelf halen als je me niet gelooft.’

‘Dat is goed.’ Steffie loopt naar de deur.

Rinus rent achter haar aan. ‘Wacht! Dat was een geintje. Je bal is echt weg. Hij kwam in mijn tijdmachine terecht.’

‘Tijdmachine?’ vraagt Steffie. ‘Ja ja. Dat zal wel.’ Die Rinus is echt knettergek, denkt ze. Wie verzint nou zoiets? Ze zegt het maar niet hardop.

Maar Rinus lijkt het werkelijk te menen. ‘Ja, heus,’ zegt hij. ‘Kom maar mee. Jouw bal kan nu overal in de tijd zijn.’

Steffie aarzelt. Dan loopt ze toch met Rinus mee naar binnen. Het klopt, haar bal ligt nergens tussen het glas. En daar staat inderdaad een rare machine met knopjes en lampjes en hendels. Zou

je daarmee dan echt in de tijd kunnen reizen?

‘Maar waar is mijn bal dan gebleven?’ vraagt Steffie. Ze snapt er niks van. ‘Ik wil hem terug! Ik haal hem zelf wel op.’

Rinus kijkt haar aan, wat rustiger nu. Hij plukt aan zijn baard. ‘Daar zeg je me wat. Misschien is het wel een goed idee als jij je bal zelf gaat zoeken. Dan kan ik meteen dit apparaat testen. Dat kan ik zelf niet, want ik moet hem bedienen.’

Meent hij dat nou? denkt Steffie.

Maar Rinus kijkt heel serieus.

‘Kan er niks misgaan?’ vraagt ze. ‘Kom ik wel weer heel terug?’

‘Er kan altijd iets misgaan,’ zegt Rinus. ‘Maar die kans is heel klein.’

Steffie weet niet wat ze zal doen. Het mag vast niet van papa en mama. Het is ook best eng. Maar ze moet en zal haar bal vinden.

En misschien is een tijdreis niet eng, maar juist heel leuk? En dan heeft ze vandaag geen pech.

Dan heeft ze juist geluk!

Vier nullen

‘Het kan zijn dat mijn tijdmachine stuk is door jouw bal,’ zegt Rinus. ‘Maar dat gaan we nu dus testen.’

Ze staan in de werkplaats. Rinus is een echte uitvinder. Er staan hier de gekste dingen. Lampjes gaan aan en uit. Er zijn overal snoeren en panelen met knopjes.

Even trekt er een rilling langs Steffies rug. Is het wel slim wat ze gaat doen?

Maar wat zei opa ook weer altijd? ‘Dapper zijn is niet: geen angst hebben. Dapper zijn is: bang zijn maar het toch doen.’

‘Hoe werkt het?’ vraagt Steffie.

Rinus geeft haar een rugzakje. ‘Daar zitten handige spullen in voor onderweg.’

Dan doet hij Steffie een horloge om. ‘Dit is je tijd klok. De rode knop is een alarmknop. Als je erop drukt, haal ik je meteen terug.’

Rinus staat bij een soort lift. ‘Ga daar maar in staan.’

Steffie stapt in de cabine.

‘Waar moet ik je naartoe sturen?’ vraagt Rinus.
‘Alles is nu in de war. Je bal kan overal zijn.’

‘Naar de toekomst!’ roept Steffie.

Rinus rolt met zijn ogen. ‘Pech gehad. De toekomst bestaat nog niet. Je kunt alleen terug in de tijd.’

Steffie denkt na. Wat weet zij nou van het verleden?

Ze denkt aan dino’s. Nee, liever niet. Dat is te gevaarlijk.

Plotseling weet ze het. ‘Ik wil naar de tijd van de ridders en kastelen.’

Rinus tikt ergens iets in. ‘Duizend jaar geleden dus. Dat is een één en vier nullen.’

Ineens denkt Steffie aan haar moeder. ‘Ik moet wel op tijd thuis zijn voor het eten.’

Rinus lacht. ‘Een tijdreis duurt nooit langer dan een dag. Voor jou tenminste. Hier gaat er maar een half uur voorbij. Ben je er klaar voor?’

Steffie knikt. Haar hart bonkt. Het zal toch wel goed gaan?

In een flits wordt ze weggezogen. Om haar heen is het pikzwart.

‘Help,’ roept ze. ‘Ik wil toch niet. Breng me terug!’

Met een klap valt ze op de grond. Gelukkig, ze is weer bij Rinus.

Maar dan kijkt ze om zich heen. Ze is helemaal niet terug! De cabine is weg. En haar bal is ook nergens.

In de verte ziet ze wat mannen rennen. Ze lijken niet op ridders. Een kasteel is ook nergens te zien. Zo ver Steffie kan kijken, is er een kale vlakte. Er groeit niet meer dan mos, gras en wat struikjes.

En hier en daar staat een boom. Dit is vast niet de riddertijd.

In de verte ziet Steffie een stofwolk. Wat komt daar nu aangerend?

‘Help!’ roept ze. ‘Een tijger.’

Steffie rent voor haar leven. Waarheen? Ze ziet een den en een berk. Dat zijn geen handige klimbomen. Maar de tijger zit haar op de hielen, dus ze heeft geen keus.

Ze rent naar de berk. Fijn dat ze haar voetbalschoenen nog aanheeft. Zo heeft ze grip op de gladde stam. Halverwege is de stam in tweeën gesplitst. In die holte kan ze mooi zitten.

Net op tijd.

Beneden haar gromt de tijger. Klimmen lukt hem niet, ondanks zijn klauwen. En ondanks zijn enorme hoektanden. Die tanden lijken wel sabels!

Ineens dringt de waarheid tot Steffie door. Die tijger is een sabeltandtijger! En die beesten daar in de verte zijn mammoeten.

Ze is niet in de tijd van de ridders, maar ze is in de oertijd beland. Rinus heeft vast een fout gemaakt. Drie of vier nullen, dat maakt veel uit!

